

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR

nikšić

GALERIJA FORUM
Teslina 16

Izdavač**Published by**

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR ---
GALERIJA FORUM
ZAGREB
TESLINA 16, TEL 48 10 714

Za izdavača**For the publisher**

ZVONIMIR LISINSKI

Predgovor**Prefaces**

GORAN BLAGUS

Prijevod na engleski**English translation**

IVANA ROGLIĆ

Fotografije**Photographies**

FS d.o.o.

Sponzor koktela**Cocteil sponsor**

"PODŠIPLJE" poljoprivredna zadruga
Kustošijanska 2A, Zagreb

Tisak kataloga**Printed by**

FS DIGITALNA TISKARA,
Masarykova 28, Zagreb

Naklada**Edition**

400 komada

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR

Zagreb, Preradovićeve 5

KREŠIMIR NIKŠIĆ

Svjetlo i materija / Light and material

GALERIJA FORUM, Teslina 16
Ožujak 1999.

Prateći gotovo već puno jedno desetljeće stvaralaštvo Krešimira Nikšića, želim već u uvodnom dijelu ovog prigodnog zapisa za njegovu do sada možda i najvažniju izložbu jasno i glasno staviti do znanja da sam se kroz proteklo razdoblje svoje kritičarske djelatnosti rijetko kada susretao s tako izuzetnim pojedincima, među kakvima je upravo Nikšić, a koji su tako predano i s tolikim žarom pristupili ostvarenju svog umjetničkog predodređenja.

I doista, nakon gotovo desetogodišnjeg lutanja i traženja vlastita izraza, od početka 90-ih pa nadalje Nikšić sve više postaje zapažen i od najstručnije javnosti. Vješto izbjegavajući razne Scile i Haribde, kakve neprestano prijete svakome mladom umjetniku, u toj je svojevrsnoj Odiseji Nikšić uporno stjecao nova znanja i iskustva koja je potom vrlo intuitivno primjenjivao na vlastito slikarsko promišljanje i koje je, zahvaljujući upravo toj činjenici, iz dana u dan postajalo sve uvjerljivijim i kvalitetnijim.

Prepoznavanjem jedne trajne konstante u opusu pojedinačnog umjetnika bitno pridonosi svakom daljnjem razumijevanju njegova stvaralaštva. Ovo pravilo možemo primijeniti i na slikara Krešimira Nikšića, koji čak i u razdoblju kada se bavio konkretnom figuracijom, nikada nije slikao pojedinačne predmete nego je svojom paletom težio stvaranju određenih ugodaja. I možda nam se upravo termin "slikarstvo ugodaja" može učiniti kao njegova glavna osobina, jer svi oblici, a napose Nikšićevo specifično tretiranje boja, bili su uvijek podređeni realizaciji osjetilnog, nipošto samo viđenog. Više je osjećao no što je gledao. Kod njega, dakle, sve prepoznatljivo odražavalo se tek u svome simboličkom postojanju, tako da ono nikada nije niti težilo nečem racionalnom, mimetičkom i jednoznačnom.

Izvjesno je da ovo slikarstvo emanira gotovo dramaturšku dijalektiku, odnosno ono posjeduju vrlo uvjerljivu scenografsku moć, pa iako Nikšić nije slikar velikih formata, mi ćemo pred svakim njegovim platnom biti u stanju lako zamisliti odvijanje neke snažne egzistencijalne drame. Doista, pred prostorom u kojem se odvija snažan sukob svjetla i materije, uvijek ćemo u tim uznemirujućim procjepima naslutiti čovjeka koji iz njih traži izlaz. Upravo stoga Nikšićeve slike ne posjeduju neku zakonitu i unaprijed zadanu formalnu strukturu, i one se ne mogu svesti na već postojeće logičke standarde i aditivne jednadžbe u raščlambi elemenata koji to slikarstvo čine. Možda je ovakvim svojim odustajanjem od tvorbe jednog jasnog binarnog i zakonitog reda Nikšić i ostvario toliku dozu raznolikosti svog opusa. Pri tome njegov diskurs nije pripovjedački u smislu da je vide-

For nearly 10 years now I had been acquainted with the work of Krešimir Nikšić. Right at the beginning of these notes on the occasion of perhaps his most important exhibition I would like to state loud and clear that in all the time of my art critic activity, I rarely met such an exceptional character as Nikšić. He has set with enormous eagerness to accomplish his artistic purpose.

And really, after nearly 10 years of ramble and search for his own expression, Nikšić is perceived, since the 90s, by the most prominent experts. Carefully avoiding Scylla and Charybdis which are always perilous to a young artist, a modern Odyssey Nikšić persisted in acquiring new knowledge and experience which he then with intuition, used of his own artistic ideas and which, because of that became more convincing and of better quality.

To identify a permanent constant in the work of an individual artist is crucial in every further understanding of his achievement. This rule can be applied to Krešimir Nikšić who had never, even when he was doing representational quality, been a painter of individual objects but had the tendency to achieve with his palette a certain atmosphere. It seems that the term atmosphere-painting can be attributed to his work as his main quality, since all the shapes, especially Nikšić's specific treatment of colours have always been second to sensual, not only the visible. He always felt more than he saw. He expressed all the identifiable was reflected in only a symbolic form, thus never longing for the rational, mimetic or unambiguous.

These paintings emanate an almost dramatic dialectic, they actually possess a very credible scenographical power, and even though Nikšić is not a painter of big canvases, we shall have no problem imagining a strong and existential drama taking place in front of each of his paintings. And actually right in front of the place where there is a strong conflict of light and matter, we shall always recognise in these disturbing crevices a man seeking to escape. That is the reason why Nikšić's paintings do not have a substantial and predestined formal structure. They cannot be placed under the already existing logical standards and additive equations in the analysis on the elements that form these paintings. Maybe it was with this yielding from the clear binary and lawful order that Nikšić has achieved such divergence in his work. His discourse is thus not narrative in the sense that the perceived is described using a simple method of adding and subtracting, but the experienced is substituted into universal exclusively by sheer force of Nikšić's painting gesture. What I mean is that Nikšić

no opisano jednostavnom metodom zbrajanja i dodavanja, već je doživljeno pretvoreno u univerzalno isključivo snagom Nikšićeve slikarske geste. Hoću reći kako Nikšić nikada nije bio zastupnik narativnog sazimanja stvarnosti, pa da bi tobože iz tog razloga forsirao nekakav literarni efekt svog slikarstva. Naprotiv, on nije nimalo sklon priči iz pozicije vlastitog subjekta, već je ponajprije marljiv i simbiotičar različitih iskustava ne bi li time ostvario jednu mnogo dugotrajniju ideju o smislenosti čovjekova postojanja. Dakako da pri takvom pristupu autentičnost nečijeg umjetničkog iskaza može trpjeti i od stanovitih natruha eklektizma, međutim, Nikšić se i ovdje uspješno odupire temeljeći svaki svoj novi ciklus isključivo na fenomenu vlastite slikarske progresije. Iskustva koja preuzima samo su načelnog karaktera i odnose se tek na neke fakturalne "podudarnosti" (s Murtićem i Ivančićem, na primjer), ali su posve autonomna kada je u pitanju umjetnikov misaoni i intelektualni stav. Iz prethodno rečenog jasno slijedi zaključak da u tim sličnostima ponajprije trebamo vidjeti potvrdu prostornog i vremenskog kontinuiteta, jer Nikšić je vrlo osviješten i ponosan svojom tradicijskom umjetničkom baštinom da bi je samo tako olako izbjegavao. Reklo bi se da je Nikšić nastavljac davno započetog.

Svaki, pa i letimičan, pogled na njegovo slikarstvo u trenu će nam potvrditi da je Nikšić slikar postmoderne civilizacijske epohe. Snažni impulsi urbane tjeskobe (pa i tragedije) sveudilj se rasprostiru površinom njegovih smjelih slikarskih ostvaraja. Iako smo svjesni da se nalazimo pred apstraktnom slikom, upravo nam se pejzaži i vedute s rubova zagađenih velegrada nameću kao posve izvjesne asocijacije na Nikšićeve guste namaze sivih i plavih tonova. Iako slikar nije nikakav vatreni zagovornik ekoloških ideja o potrebi zaštite okoliša, njegovo slikarstvo postaje i više nego jasna poruka našeg kolektivnog podsvjesnog neprihvatanja ovog zalogasnog i negativnog, slijepog evolucijskog rukavca. Nikšić je sugestivan, iako barata tek s tri akorda, s tri tonaliteta sive, plave i crvene boje. Svaka je od njih nosioc sasvim određenog simboličkog značenja. Na prozračnu modrinu neba agresivno nasrće sivilo i još tamnije crnilo dok tu negdje, u stiješnjem i nezagađenim zakutcima, buja crvenilo kao naznaka jednog novog života. A koja će boja naposljetku i stvarno prevladati, ponajprije ovisi o rezultatima naše zajedničke mentalne higijene.

Goran Blagus

was never a representative of a narrative summarising of the reality, so that he would, for that reason, force some kind of a literary effect of his paintings. On the contrary, he is least fond of stories from the position of his own subject, but is first of all a symbiotician of various experience in order to conceive a long-term idea of the meaning of the existence of man. It is obvious that with such an approach, the authenticity of one's artist testimony could suffer from some eclecticism, but, Nikšić manages to oppose to this, forming every new of his cycle solely on the phenomena of his own artist's progression. The experience he receives is only of a general character and is related only to factual coincidences (with Murtić and Ivančić for e.g.) but is utterly autonomous when the author's contemplative and intellectual attitude is in question. From what has been said up to now we can conclude that in these similarities we can firstly see the proof of spatial and temporal continuity as Nikšić is too proud and conscious of his traditional artistic inheritance as to simply evade it. It could be said that Nikšić is the upholder of tradition.

Even with a glance at his paintings we can asset that Nikšić is a post-modern civilisation artist. Strong impulses of an urban anxiety (even tragedy) are covering all of his courageous artistic achievements. Even though we are aware of standing in front of an abstract work of art, the landscape/veduta from the suburbs of polluted cities implant precise associations of Nikšić's dense paint-strokes of grey and blue tones. Even though the painter is no fierce ecologist with the environment in mind, his paintings hold a clear message of our collective rejection of this sad and negative, blind evolutionary alley. Nikšić is suggestive even though he uses only three accords, three tonalities of grey, blue and red. Each one is the carrier of a precise symbolical meaning. On the transparent blue of the sky the grey is aggressively intruding with an even darker black while somewhere here, squeezed into the unpolluted corners the red is the sign of new life. Which colour is to prevail in the end is depending utmost on our own personal hygiene.

Goran Blagus

Dan i noć / Day and night, 1997.

Plavo u sivom / Blue in the grey, 1999.

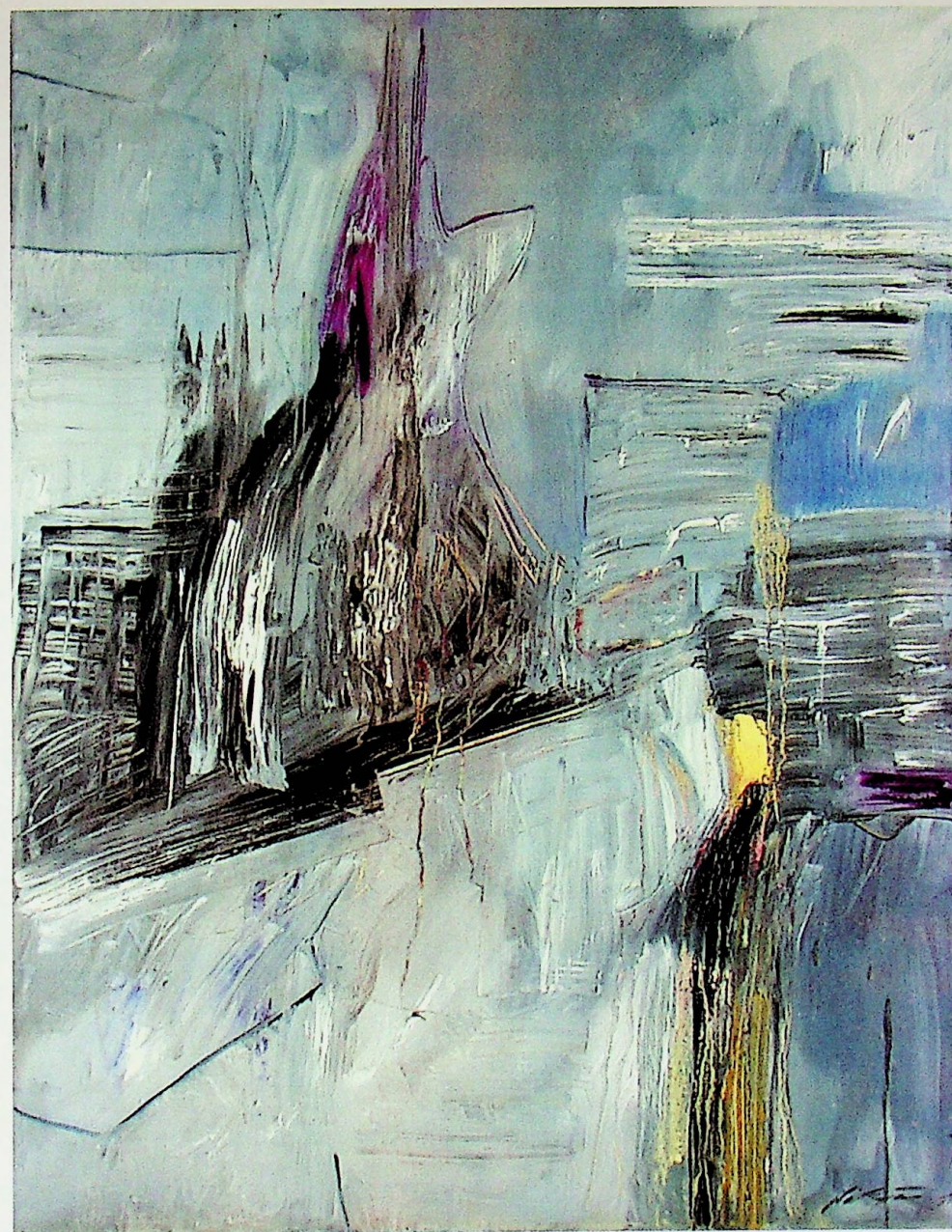
Prostorna materija / The space material, 1999.

Izravna materija / Direct material, 1999.

Komadici svjetla / A pieces of light, 1999.

Dan / The day, 1998.

ŽIVOTOPIS

KREŠIMIR NIKŠIĆ rođen je 18. svibnja 1961. godine u Zagrebu.
Maturirao u Centru za kulturu i umjetnost u Zagrebu.
Specijalizaciju slikarstva završio je kod profesora Dine Trtovca.
samostalno izlaže od 1981. godine, a posljednje samostalne nastupe ostvaruje u Beču i Parizu.
Od 1988. godine upoznaje grafičke tehnike.
U atelijeru profesora Josipa Biffela upoznaje rad u tehnici mozaika.
Izvodi i likovne intervencije u prostoru, te kazališnu scenografiju.
U pripremi monografija NIKŠIĆ u izdanju Znanja d.d. koja uskoro izlazi.
Živi i radi u Zagrebu.
Prebivalište: Marjanovićevo prilaz 1, Utrine, 10000 Zagreb
Tel: 6683 - 407
Atelijer: Savska 126

Krešimir Nikšić

Born on may 18th 1961. in Zagreb. Highschool degree at the Centre for culture and arts in Zagreb. He specialized painting in the class of professor Dino Trtovac and had last one-man exhibitions in Vienna and Paris.

In 1988. he becomes involved with graphical techniques and in the atelier of professor Josip Biffel starts to work in the technique of mosaic. He performs also pictorial spacial interventions as well as theatrical scenography.

The monography NIKŠIĆ being prepared at Znanje d.d. and is expected to be published soon.

He lives and works in Zagreb

Residence: Marjanovićevo prilaz 1, Utrine, 10 000 Zagreb

Tel: 6683 407

Atelier: Savska 126

SAMOSTALNE IZLOŽBE ONE - MAN EXHIBITIONS

- 1981. Sesvete, Muzej
- 1983. Sesvete, Muzej
- 1984. Zagreb, Kula Lotrščak
- 1987. Klub hrvatskih književnika
- 1988. Sesvete, Muzej
- 1989. Zagreb, TV-dom
- 1992. Zagreb Galerija Spektar
- 1993. Zagreb, ART FAIR
- 1994. Zagreb, Galerija Vugrin
Velika Gorica, Galerija Kordić
Sv. Ivan Zelina, Galerija Sv. Ivan Zelina
- 1996. Zagreb, Galerija DUH
Zagreb, MGC Galerija Fortezza
- 1997. Beč, Galerija AKH
- 1998. Zagreb, Galerija CEKAO
- 1998. Varaždin, Galerija Garestin
- 1998. Pariz, Galerija ESPACE PIERRE CARDIN
- 1999. Zagreb, Galerija FORUM

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR

GRAFIKE
KONJUŠAK

GALERIJA FORUM
OŽUJAK 1999.

Izdavač**Published by**

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR
PRERADOVIĆEVA 5
GALERIJA FORUM
TESLINA 16, TEL 48 10 714

Za izdavača**For the publisher**

ZVONIMIR LISINSKI

Predgovor**Prefaces**

GORAN BLAGUS

Fotografije**Photographies**

MIO VESOVIĆ MO
FS d.o.o.

Prijevod na engleski**English translation**

IVANA ROGLIĆ

Sponzor koktela**Cocteil sponsor**

"PODŠIPLJE" poljoprivredna zadruga
Kustošijanska 2A, Zagreb

Tisak kataloga**Printed by**

FS DIGITALNA TISKARA,
Masarykova 28, Zagreb

Naklada**Edition**

400 komada

KULTURNO INFORMATIVNI CENTAR

Zagreb, Preradovićeve 5

IGOR KONJUŠAK

GALERIJA FORUM, Teslina 16
Ožujak 1999.

Svojim grafičkim opusom Igor Konjušak njeguje jednu smirenu i intimnu kulturu sjećanja. On izrađuje "prozore" koji se ne poigravaju toliko s izvedbenim mogućnostima raznovrsnih grafičkih tehnologija, koliko zapravo predstavljaju stvarni odraz nekih autorovih posebnih memorijskih impulsa. Pa iako vlastiti likovni svjetonazor Konjušak iskazuje pomoću vrlo smjelih reduktivističkih i asketskih formalnih metoda, stvarni umjetnički sadržaji njegovih grafika nipošto se ne mogu tumačiti tek iz površinskog kuta gledanja, tj. na osnovi njihova vizualnog izgleda. S ovim je radovima, naime, procesuirana jedna mnogo kompleksnija duhovna i značenjska komponenta, koja bez obzira što u njoj nema ničega namjerno skrivenog, u svakom slučaju zahtijeva pažljivog i koncentriranog promatrača. Štoviše, sami naslovi ovih grafika u kojima se učestalo pojavljuje riječ "prozor" sasvim su jasna naznaka da Konjušakova djela aludiraju na svoju maksimalnu otvorenost, dapače, da progovaraju iz najdublje unutrašnjosti svoga autora, koji pred nama ne želi posjedovati nekih posebnih tajni.

Morfološki gledano, većinom je njegov opus sačinjen od čvrstih geometrijskih kompozitivnih vertikala, čiji je volumen uobičen uvijek drukčijim grafičkim ispunama, a koje su posljedica uvijek različite Konjušakove likovne radoznalosti. Posve je izvjesno da bi nas neke od Konjušakovih grafika mogle podsjetiti na umjetničku ličnost Luciana Fontane, predvodnika spacijalističkog pokreta koji se tijekom 60-ih godina ovog stoljeća pojavio u Italiji kao svojevrsna reakcija protiv tada dominantnog enformela. Međutim, za razliku od Fontane, Konjušak prostor svog likovnog teritorija nikada ne ostavlja stvarno perforiranim, niti iskazuje ikakvu nakanu da spram nje ga djeluje agresivno, da ga udubljuje ili zarezuje. Naprotiv, Konjušak tek vješto simulira postojanje rupa i time zapravo samo još više pojačava djelovanje konstruktivističkih elemenata svojih egzaktno zadanih dvodimenzionalnih kompozicija. Ovo iluzionističko "punktiranje" površine kod njega se uvijek odvija ritmički, slijedom logičke nervature pravilne volumetrijske strukture. Pretvorene u znak, ove su "rupe" tako oslobođene bilo kakvog gestualnog učinka te ponajprije služe kako bi fiksirale glavne i vodeće konstitucijske linije likovne kompozicije. To ne znači da su s površina grafika uklonjeni tragovi ama baš svih zbivanja, jer osnovni konfrontacijski moment i nadalje postoji, a ponajbolje ga potvrđuje neprestano sukobljavanje crnog i crvenog, te naizmjenično ritmiziranje svjetlog i tamnog.

Čitav ovaj postupak u osnovi je jedna zanimljiva inverzija koja nam postaje bjelodanom tek kada otkrijemo stvarne razloge ovakve

With his graphic opus, Igor Konjušak cultivates a quiet and intimate culture of memories. He produces scenes, which do not so explicitly use the executable possibilities of various graphic technologies, as much as they represent actual reflections of some of the author's special memory impulses. And even though Konjušak expresses his personal artistic aspect through very brave reductive and ascetic formal methods, the actual artistic content of his graphics cannot be explained from a trivial point of view, i.e. from their visual appearance. There has been a more complex spiritual and meaningful component processed in these works, and which, though it hides nothing on purpose, demands a careful and concentrated observer. All the more, the actual titles of these graphics have in them the name window which explicitly points out to a maximal openness from the author, speaking from the deepest insides of the author who has no wish to hide from us any particular secret.

Seen from a morphological point of view, most of the opus is composed of solid geometrical compositional verticals, whose volume is filled with ever-changing graphic fillings, all as a result of a variety in Konjušak's curiosity. It is obvious that some of Konjušak's graphics can remind us of the art of Lucian Fontana, the initiator of the spatial movement that has appeared in the 60s of this century as a reaction to the dominant informal. Yet, unlike Fontana, Konjušak never leaves the space of his art territory actually perforated, nor does he ever expresses aggression towards it, piercing and cutting it. On the contrary, Konjušak skillfully simulates the existence of holes and in this manner only enforces the performance of Constructivist elements of his precisely given two-dimensional compositions. In his art, this puncturing of the surface is always illusionistic, is always in a rhythm, following the logical nervation of the regular volumetric structure. Converted to signs, these holes are void of any gestural impact aiming to, first of all, pinpoint the main and leading constitutional lines and art compositions. That does not mean that all signs of occurrences had been removed from the surface of the graphics, since the main confronting moment still exists especially stressed by a continuous confrontation of the black and the red colours and the rhythmical exchange of the light and the dark elements.

This whole procedure is in fact an interesting inversion which becomes apparent only when we discover the actual reasons for this Konjušak's imagination. These hole-like signs found in his graphics have their source in the artist's recollection of actual bullet-holes, they are painful and still fresh scars of the recent

Konjušakve imaginacije. Naime, ovi rupoliki znakovi koje pronalazimo na njegovim grafikama imaju svoje ishodište u umjetnikovu viđenju stvarnih rupa od metaka, to su bolni i još uvijek svježiji oziljci nedavnoga rata. I baš u činjenici da nešto što je u izvanjskom porijeklu stvarnog smisla sinonim najubojitijeg, a rupe od metaka to svakako jesu, najeđamput od sada u umjetničkoj interpretaciji postaje na formalnom planu zastupnikom smirujuće i meditativne dimenzije likovnog djela, sluti se ona fina i nepredvidljiva dinamička fenomenologija umjetničkog stvaranja. Reverzibilnost koju Konjušak postiže svojom razigranošću u pretumbaciji različitih smislova, nesumnjivo je jedno od najzanimljivijih stvaralačkih obilježja ovog grafičara. Z tome pronalazimo očiti dokaz koliko je nazočnost misaonog faktora presudno za kreaciju apstraktnog djela i koliko li samo treba napora da bi se naoko slobodno zamišljeno oblikovno sklopovlje ujednačilo u smislenu likovnu cjelinu.

Formulirajući svoj izraz na idiomima koji svoje ishodište pronalaze u postojanom i realnom, dakle u jednom posve materijalnom svijetu, Igor Konjušak je stekao uvjerljivost vrlo intelektualnog umjetničkog djelatnika koji će i samog gledatelja u mnogome potaknuti na razmišljanje o stvarnosti oko sebe. Konjušak pri tome možda i neće udovoljiti razmaženim taštinama željnih gotovih vizionarskih receptura, ali nedvojbeno je da nikoga neće ostaviti niti ravnodušnim. Naposljetku, nije niti bitno da se asocijacijski baš u potpunosti ispravno odredimo spram ovog izuzetnog grafičkog stvaralaštva. To od nas ne zahtijeva niti jedno istinsko umjetničko djelo, jer ako je netko skloniji jeftinoj i zavodljivoj "robi" za njega uvijek postoji alternativa zvana - kič, dok Igor Konjušak progovara ipak jednim daleko složenijim, ozbiljnijim i poticajnijim jezikom.

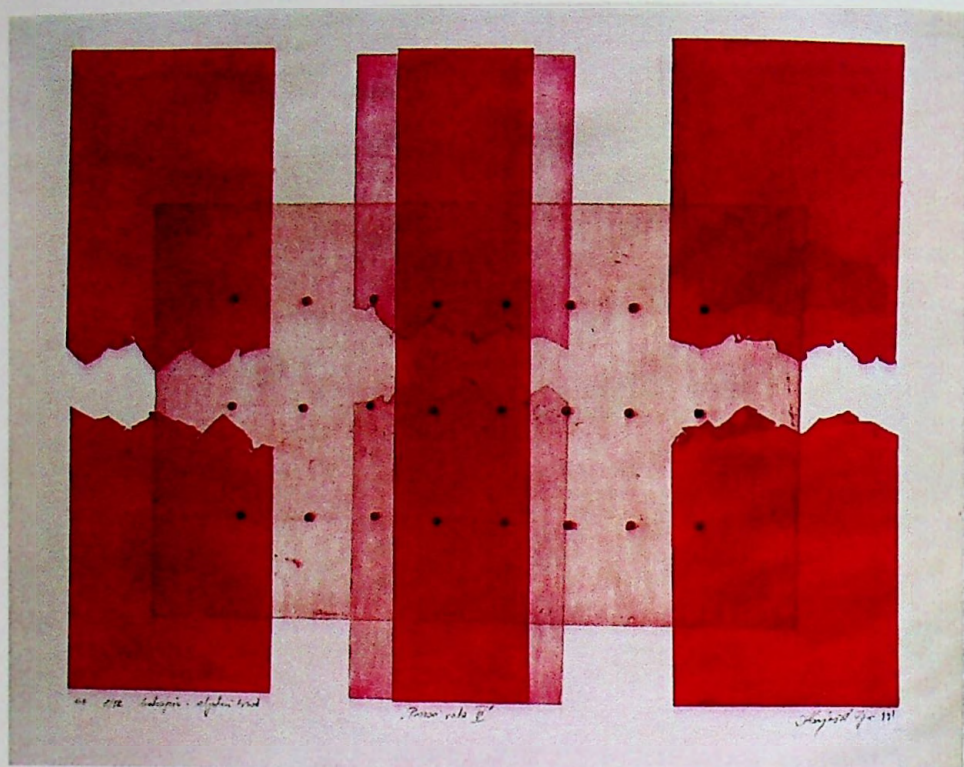
Gledati a pri tome i misliti, nije baš prezahvalna zadaća, ali stvarati i misliti još je teža. Igor Konjušak je, dakle, odabrao nimalo lak način da iznade model kako bi svoja subjektivna iskustva pretvorio u univerzalni memorijski album naših kolektivnih preokupacija. On time upućuje tek na prostu činjenicu kako je zalag prošlosti više nego dobrodošao i pri određivanju naše vlastite budućnosti. Čini to na jedan suptilan i diskretan način, trudeći se pritom da nimalo ne ugrozi ničiji mentalni ustroj, štoviše, Konjušak to čini u najboljoj namjeri da podjeli djelić sebe sa svima nama, da oslobodi okove međusobnog otuđenja. Ćirom otvarajući svoje prozore prema svima nama.

Goran Blagus

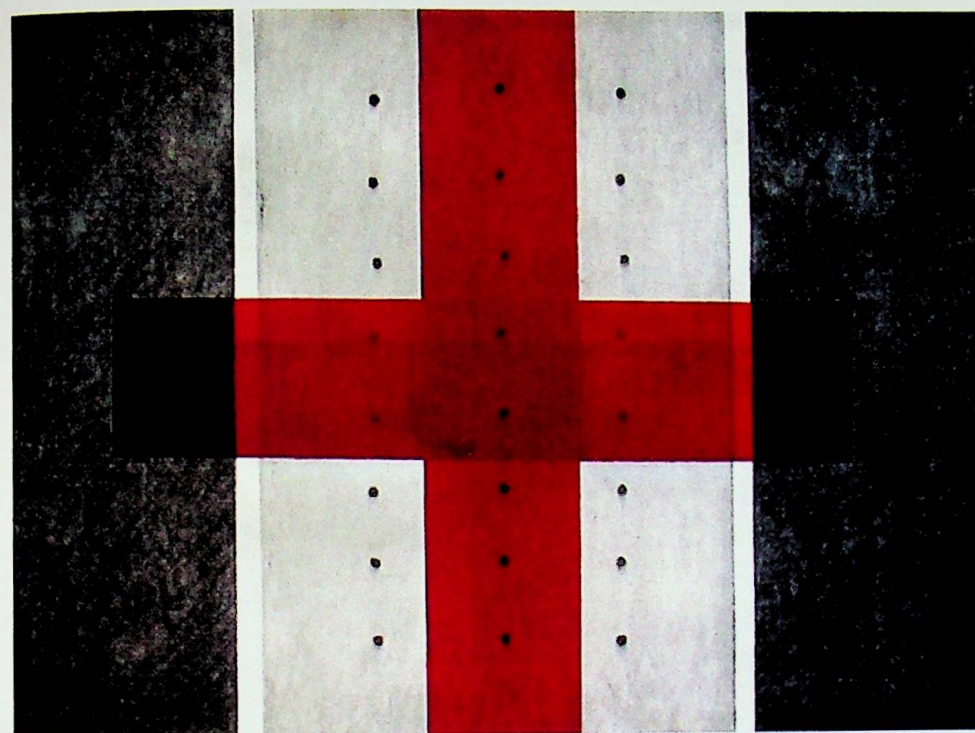
war. And now, in the very fact that in reality, in the outside world, a synonym of the most lethal, and bullet holes most certainly are lethal, all of a sudden, in the artistic interpretation, they become the representative of a calming and meditative dimension of a work of art, this fact points to the fine and unpredictable dynamic phenomenology of artistic creation. The reversibility that Konjušak acquires with his merits of changes of different senses is without a doubt one of the most interesting creative distinctions of this graphic artist. That is the clear evidence of how the presence of a factor of thought is essential to the creation of an abstract work of art and how it takes a lot of effort to level an apparently free imagined unrestrictedly shaped structure into one sensible artistic unity.

Formulating his expression on the idioms that find their sources in the unchangeable and the real, that is, in a completely material world, Igor Konjušak has achieved a credibility of an intellectual artist capable of initiating a bystander to think of the reality around us. Konjušak may not be able to satisfy the spoilt conceit of those wanting a visionary perceptive, yet no one shall remain indifferent. Finally, it is not essential that we obtain an ideal association towards this extraordinary graphic art. We do not expect that from any true work of art. If someone is in favour of the cheap and alluring merchandise he can always choose the alternative kitsch, Igor Konjušak speaks in a more compound, more serious and more initiative language. To watch and to think is not an easy task, to create and to think is even more demanding. Igor Konjušak thus treads on uneasy paths choosing a model by which he could translate his subjective experience into a universal memorial album of our collective concern. He is pointing to the simple fact that the deposit of the past is more than welcome for the defining of our future. He accomplishes that in a subtle and discreet manner, trying not to intrude into anyone's mental system. What is more, Konjušak does that in the best of intentions, sharing a part of himself with all of us, liberating the chains of our mutual estrangement, opening his windows to us all.

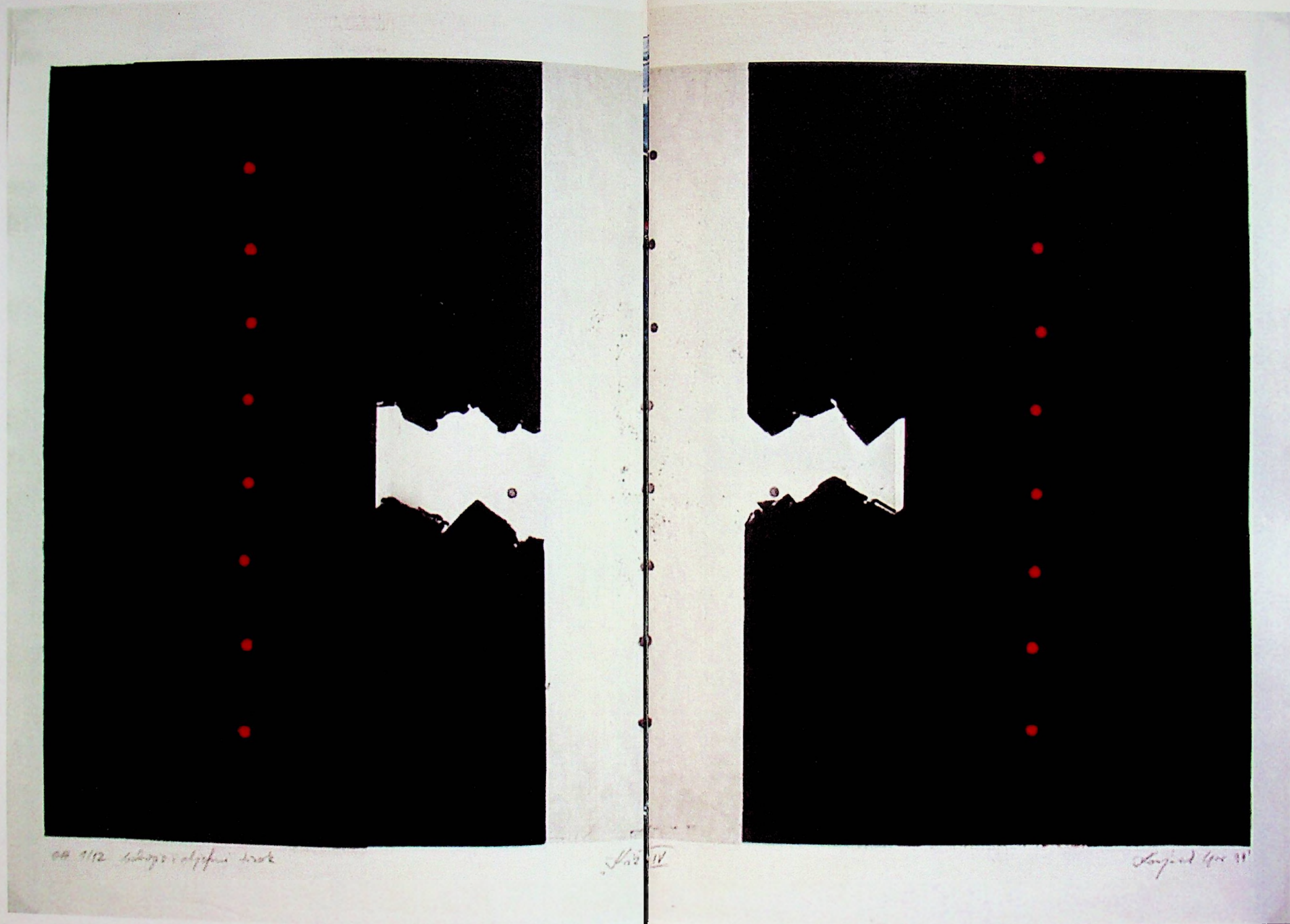
Goran Blagus

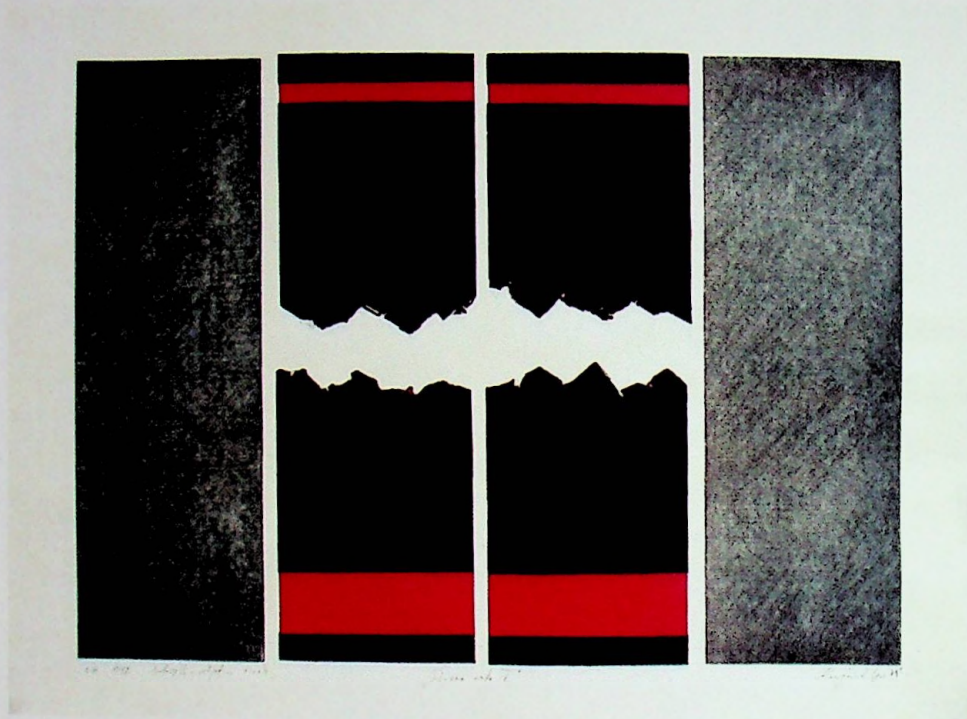

PROZORI RATA III / WINDOWS OF WAR III

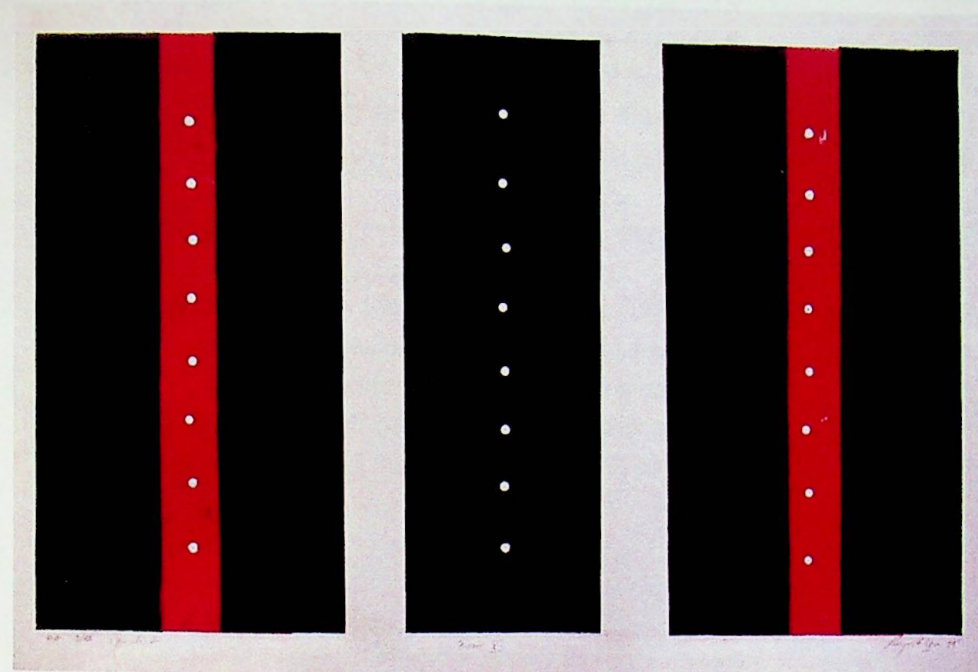

KRIŽ III / THE CROSS III

PROZORI RATA IV / WINDOWS OF WAR IV

PROZOR V / WINDOW V

SKUPNE IZLOŽBE EXHIBITIONS

- 1983. "Zajedno " Sarajevo
- 1987. 19. Salon mladih Zagreb
- 1989. recentni postav članova SULUH-a Split
- 1989. 21. Salon mladih Zagreb
- 1990. 8. Bijenale suvremene Hrvatske grafike Split
- 1990. 22. Salon mladih Zagreb
- 1991. - 1992. 9. Bijenale suvremene hrvatske grafike Split
- 1991. Godišnja izložba članova SHDLUZ - a dom likovnih umjetnosti Zagreb
- 1991. Izložba za pomoć Vukovaru dom likovnih umjetnosti Zagreb
- 1992. 6. ZGRAF međunarodna izložba graf. designa Zagreb
- 1993 - 1994. 10. Bijenale suvremene Hrvatske grafike Split
- 1994. Pisanice s razlogom Zagreb (Muzejski prostor)
- 1997. " Druga slika u vinu " - Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina
- 1998. " Treća slika u vinu " - Sv. Ivan Zelina, Sv. Ivan Zelina
- 1998. Prvo trijenale hrvatskog akvarela Karlovac - Sl. Brod
- 1998. 2- nd INTERNACIONAL BIENNIAL RACIZBORZ 98 POLAND
- 1998. PORTRETI Sesevetski likovni umjetnici i gosti.
- 1998 - 1999. 16. Bijenale slavonska Osijek - Vukovar

SAMOSTALNE IZLOŽBE ONE - MAN EXHIBITIONS

- 1989. STUDIO GALERIJE " KARAS " HDLUZ ZAGREB
- 1992. LIKUM GALERIJA " GRAFIKA " ZAGREB
- 1994. LIKUM GALERIJA " GRAFIKA " ZAGREB
- 1996. LIKUM GALERIJA " DESIGN " ZAGREB
- 1998. LIKUM GALERIJA " CORTEMPORA " ZAGREB
- 1998. GALERIJA " CEKAO " ZAGREB

Nagrade / Prizes

Prva nagrada za ilustraciju na temu Borba protiv alkoholizma i drugih toksikomanija
Grand prix for illustration on the subject of Fight against alcoholism and other toxicomania

IGOR KONJUŠAK

AKADEMSKI SLIKAR GRAFIČAR

Rođen je 1957. godine u Zagrebu.
Likovnu akademiju završio je u Sarajevu
odjel grafike (prof. M. Berber i Dž. Hozo)
Kao asistent animacije radio je za
Kroaciju film (Čudesna šuma i Čarobnjakov Šešir
režiser M. Blažeković.)
a kasnije u tvornici Kristal iz Samobora
kao designer kristalnih proizvoda .

U tom periodu paralelno se posvećuje grafičkom designu.
Ostvario je niz intervencija u otvorenom prostoru.
Od kraja osamdesetih počinje se baviti i restauriranjem
Scenografijom se bavi unazad nekoliko godina
Živi i radi u Zagrebu

Adresa: Petrova 101, Zagreb
Tel: 219 - 100, (Atelijer)

Igor Konjušak

Academical painter and graphical artist

Born in Zagreb in 1957. He finished his academical education at the department of graphical arts in Sarajevo (prof. M. Berber and Dž. Hozo). He worked as an animation assistant for Croatia film - Čudesna Šuma and - Čarobnjakov šešir rected by M. Blažeković. Later on he was a designer of crystal glass products at the Kristal factory in Samobor.

It is during that period that he paralelly becomes involved with graphical design. He accomplished several open-space interventions. Since the late 80's he is involved in restauration and for the last few years in scenography as well. He lives and works in Zagreb.

Address: Petrova 101, Zagreb
Tel: 219 100 (Atelier)